

Menteixen, i ho saben

Dc, 27/04/2011 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

El futbol no m'ha interessat mai. Fins i tot, en un acte d'esnobisme, el dia de la final de Wembley vam anar al cine a veure JFK. Érem quatre a la sala. Però la força de socialitzadora del futbol no té aturador i ha entrat a casa a través dels nens. Què hi farem.

Així, ja porto vistos dos Barça-Madrid, més dels que havia vist en tota la meua vida. I el que més m'ha cridat l'atenció és com menteixen els futbolistes. És a dir, si tens algú a prop i pots fer veure que caus per culpa del rival, tira't a terra i gesticula. Potser de deu en cola una, i amb això ja val la pena la comèdia. Òbviament l'àrbitre ho sap, i moltes vegades la seva funció s'ha de centrar en que no li facin passar bou per bèstia grossa. No sé si es gaire normal, però almenys semblava que aquesta situació es vivia amb una certa normalitat dins del joc.

No farem ara el discurs de "quin model de comportament estem donant als nostres fills". No cal. Alguna vegada m'han explicat de pares que es comporten com autèntics energúmens cridant en els partits de futbol infantil. Està clar que si van a esbravar-se així al camp és que el problema el tenen a casa.

El que em va fer pensar és com aquest model de mentida està estès en molts altres àmbits. En la dialèctica dels polítics. En la comunicació. En les relacions comercials. Si cola, cola.

Tots intentem sempre portar l'aigua al nostre molí. Destacar allò que ens convé o dissimular quan ens pot perjudicar. L'objectivitat no existeix. Però si la veritat. Les coses es poden explicar de moltes maneres, però no de tal manera que el que s'expliqui ni tingui res a veure amb la veritat de les coses. La mentida per sistema, i dir-ne deu per veure si una fa forat, no em sembla la manera més sana d'anar pel món. No pot ser allò normal. Encara que ho vegem en un Barça-Madrid. Crec.